

denne Rigsdagssamling. Det tjener til Ære for den Minister, der har fremsat det, og det tjener til Ære for Rigsdagen, at vi i disse Tider kan vedtage et saa stort og saa vigtigt socialt Lovforslag, og denne Lov er en Lov, som i højeste Grad vil gavne en Mængde Mennesker, ikke alene derved, at alle nu spredte Bestemmelser om Ulykkesforsikring bliver kodificeret, men ogsaa derved, at der kommer saa uendelig mange flere Mennesker ind under Ulykkesforsikringsloven, end der har været tidligere, idet man har søgt at faa saa at sige alle dem med, man paa nogen Maade kan faa med. Loven vil, som sagt, bringe et overordentlig stort Gode, og det er det, der hovedsagelig har bevirket, at vi i Udvalget har resigneret og afholdt os fra at staa fast paa de Ændringer, vi egentlig kunde ønske.

Hermed skal jeg paa det bedste anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

Jensen-Sønderup: Den ærede Ordfører (Rørdam) begyndte med at gøre opmærksom paa, at der i Udvalget havde været en ikke ringe Stemning for at føre Sagen igennem alle Stadier, saa man havde haft Lejlighed til i Fællesudvalg at drøfte de nye og — som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa — paa enkelte Omraader ret betydningsfulde Forandringer, der er sket i Lovforslaget, siden det forlod Folketinget. Jeg vil gerne sætte en Streg under den ærede Ordførers Udtalelse i saa Henseende, ogsaa jeg hører til dem, der vilde anse en saadan Fremgangsmaade for at være overordentlig ønskelig. Jeg synes, den ærede Ordfører var — skal jeg sige — meget moderat i sine Udtalelser. Han sagde, at det „maaske“ var en daarlig konstitutionel Praksis, der her var Tale om. Dette „maaske“ kunde den ærede Ordfører uden Skade have strøget, for det er en daarlig konstitutionel Praksis. I en saa stor og betydningsfuld social Lovgivningssag som denne burde der ikke træffes Afgørelser af det ene Ting, uden at der var Lejlighed ogsaa for det andet Ting, inden Sagen kommer til endelig og sidste Afgørelse i Tinget, til ved sine Fællesudvalgsmedlemmers Drøftelse af Sagen at blive bekendt med de Grunde, der har bevæget det andet Ting til at indtage sin Stilling, og til selv at give sine Grunde til det Standpunkt, man en Gang har taget.

Den ærede Ordfører nævnedes eksempelvis den Uenighed, der har været an-

gaaende, hvorvidt visse af de Afgørelser, Arbejderforsikrings-Raadet og Indenrigsministeren kan og skal træffe, skal kunne appelleres til Domstolene. Den ærede Ordfører nævnedes dette som Eksempel paa og Vidnesbyrd om de farlige Konsekvenser, det kunde have, om man lod Sagen gaa i Fællesudvalg, da der var stor Uenighed blandt de forskellige Medlemmer, og man saa kunde risikere, at Sagen paa Grund af en saadan Uenighed ikke blev ført igennem i denne Sommer-Rigsdagssamling. Jeg kunde godt bruge det samme Eksempel til at vise netop det modsatte. Der var fra Venstre i Folketingsudvalget — for Resten med Tilslutning af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel), Repræsentanten for det konservative Folkeparti — her i Tinget stillet Forslag om, at en Del Afgørelser skulde kunne appelleres til Domstolene, og for at Sagen ikke skulde forhales, havde vi sat ind, at Sagen ikke skulde for Underret eller Overret, men gaa direkte til Højesteret. Nu har man i Landstinget taget den Stilling, at de Afgørelser, som Arbejderforsikrings-Raadet og Ministeren træffer, kan appelleres til Domstolene, men den Afgørelse, der er nævnt i § 12 d., og som drejer sig om, hvorvidt et anmeldt Tilfælde begrunder Krav efter Loven, kan ikke appelleres. Ærede Medlemmer, der har de Udtalelser, der faldt bl. a. ogsaa fra min Side her ved anden Behandling, i Erindring, vil sikkert give mig Ret i, at for os var netop § 12 d. det vigtigste af samtlige de Punkter, hvor der var Tale om Appel til Domstolene. Vi holder i al Almindelighed paa, at overalt, hvor det drejer sig om en Fortolkning af Love, skal der staa Landets Borgere en Adgang aaben til at kunne faa en Afgørelse af, om Fortolkningen er rigtig eller ej. Men det er klart, at er der noget Punkt, som maa siges at falde ind under Fortolkningsomraadet, er det dette, om et Ulykkestilfælde begrunder Krav efter Loven. Jeg er ingenlunde sikker paa, om man ikke, hvis man havde faaet Sagen i Fællesudvalg, kunde have overbevist Landstingets Medlemmer eller i alt Fald dem, der har været enige med os i, at der dog bør være en Adgang til Domsafgørelse, om, at dette i Virkeligheden var det vigtigste Punkt at faa ind under dem, der kan appelleres. Eller maaske kunde Landstingsmedlemmerne, hvis vi saa forkert paa dette, og det i Virkeligheden var et ret underordnet Punkt, have overbevist os om,